

NR. 4/ APRILIE / 2025

REVISTĂ BIANUALĂ

PALTINU

VALEA DOFTANEI

ISSN 2972 – 2284

ISSN-L 2972 - 2284

LICEUL TEHNOLOGIC "CAROL I" VALEA DOFTANEI

REVISTA PALTINU

Str. Calea Doftanei, nr 377, Tesila, Valea Doftanei, Prahova

www.paltinu-valeadoftanei.com

Secțiunea în limba română

Interviu	pag. 03
O experiență de neuitat în inima Austriei	pag. 08
Comportamentul adolescenților și influența anturajului	pag. 14
Stresul: Criză reală sau doar exagerare?	pag. 16
Lupta ascunsă – Competiția în școală	pag. 18
Arte	pag. 20
Experiența Facultății	pag. 22
ȘCOALA – LOC AL BUCURIEI ȘI AL STĂRII DE BINE	pag. 24

Secțiunea în limba engleză

Echoes Across Generations: A Journey Through Van Gogh's Art	pag 30
Gen Z: Misunderstood or Misjudged	pag. 33
Forever in my Heart	pag. 35

Cine suntem?

Suntem un grup de elevi de la Liceul Tehnologic "CAROL I" din Valea Doftanei. Am creat această revistă pentru a publica articole și fotografii realizate de noi. Vă invităm cu drag să frunzăriți printre ele, să ne cunoașteți și să aflați lucruri noi despre această zonă superbă.

Interviu cu doamna profesoară Pârtoacă Monica

**Autori: Dedu Teodora-Gabriela,
Vrînceanu Ana-Maria
Liceul Tehologic "Carol I", Valea Doftanei**

1. Bună ziua, doamna profesoară!

2. Bună ziua, copii!

3. Care este cuvântul care vă descrie cel mai bine?

R: Aș spune că sunt o persoană calmă sau cel puțin așa îmi place să cred. Așadar, un cuvânt care m-ar descrie, ar fi calmitatea.

4. La finalul liceului, aveți deja stabilită o facultate? Sau aveți în vedere mai multe opțiuni?

R: Nu. Mă hotărâsem deja să merg la Universitatea Transilvania, la Litere. Făcusem și pregătire la franceză, pentru examenul pe care urma să-l dau. Pe lângă această facultate, nu am ales altceva, aceasta fiind singura pentru care am optat și la care am avut norocul să fiu admisă.

5. Vi s-a părut dificil acest examen, la limba franceză?

R: Nu mi s-a parut dificil, dat fiind faptul că m-am pregătit din timp și mai ales că examenul a constatat în gramatica limbii franceze, și nu în literatura acesteia.

6. Ce v-a determinat să vă îndreptați către această facultate?

R: Am ales să merg acolo și datorită orașului. În urmă cu doi ani fusesem acolo împreună cu o verișoară, care încercase să dea la o facultate din oraș. Mi-a plăcut zona foarte mult, mai ales că nu era aglomerată, precum Bucureștiul. Un alt motiv a fost și faptul că eram mai aproape de casă, eu locuind în Câmpina.

7. De ce ați ales această meserie?

R: Cred că am fost sub influența mamei mele, care a avut aceeași meserie. Am crescut de mică sub sfaturile ei, iar această meserie mi se părea a fi una frumoasă, cu multe satisfacții sufletești. Așadar, am urmat și eu această cale, deși mama nu mi-a spus niciodată că ar trebui să mă îndrept spre același domeniu.

8. Ați simțit vreodată un fel de presiune, dat fiind faptul că și mama dvs a avut această meserie, în care a avut rezultate deosebite?

R: Poate puțin, la început. În ideea că, atunci când am dat examenul de titularizare, singurul post era aici, unde predă și mama. Vă dați seama că a existat o presiune.

Să vin să predau în școala în care mama era profesor, având deja un prestigiu... Dar, ulterior, cu ajutorul colegilor mei și al mamei, care nu mă presau, am reușit să mă integrez foarte repede.

9. Credeți ca formatul examenului de bacalaureat la proba de limba și literatura română ar trebui să suporte o schimbare? Dacă da, care ar fi acea schimbare și de ce?

R: Sinceră să fiu, nu m-am gândit cum l-aș schimba. Totuși, față de cum am dat eu examenul de bacalaureat, mi se pare că la voi este mult mai ușor. Pe vremea aceea, la subiectul trei ți se dădea un autor la care trebuia să ai pregătite 3 opere, pentru că nu puteai alege pe care vrei să o scrii, ți se dădea una dintre ele. Dar pe de altă parte, ceea ce aș schimba ar fi să fac o diferență mai mare între profilul uman și cel real. Fiindcă, singurul lucru care diferențiază aceste profiluri este ceea ce se dă la subiectul trei și nu mi se pare normal ca cei care au mai multe ore de română în orar să aibă aceleași subiecte ca cei care au ore mai puține, deci un timp mai limitat de învățare și exersare.

10. Considerați că în școli ar trebui ca gândirea critică să fie încurajată mult mai mult?

R: Da, cred că ar trebui, dar pe de altă parte cred că este deja încurajată prin dezbaterile pe care le facem, prin proiectele pe care le aveți. Cred că și profesorii manifestă o deschidere mult mai mare. Spre exemplu, atât eu, cât și colegii mei vă încurajăm să vă exprimați părerile de fiecare dată. Dar, ca o concluzie, pot spune că gândirea critică este necesară.

11. Ce carte ați recomanda tinerilor?

R: Una dintre cărțile de literatură care se studiază și în liceu și care mie mi-a plăcut foarte mult, este „Maitreyi” de Mircea Eliade. Aceasta aduce cumva în discuție și o altă cultură, iar eu consider că ar fi bine să fim mult mai deschiși către ceilalți. Iar pe partea de formare personală, le-aș recomanda să citească cărți despre dezvoltarea personală, dezvoltarea gândirii critice, dar mai mult de atât, i-aș încuraja să citească cât mai mult despre domeniile care-i pasionează.

12. Aveți vreun vis pe care nu ați reușit să-l atingeți?

R: Hmm...un vis...Nu cred. În general, tot ce mi-am propus, am obținut. Însă, un regret pe care îl am este că nu am copii... dar vă găsesc pe voi în fiecare zi și atunci îmi e suficient.

13. Care a fost momentul de cotitură din viața dumneavoastră?

R: N-aș putea spune că am avut astfel de momente, dar bineînțeles că au fost momente care m-au marcat într-un fel sau altul, de pildă, moartea tatălui meu.

14. În copilărie aveți o atracție pentru literatură?

R: Cred că pe parcurs am dezvoltat această atracție. Îmi plăcea să citesc, dar nu așa de mult. Dar pe parcurs, prin intermediul mamei mele, dar și al facultății, am dezvoltat această pasiune.

15.În școală aveți alte materii preferate?

R: Mi-a plăcut psihologia și în clasele mici, paradoxal, îmi plăcea matematica, mai ales geometria.

16.Cum a fost prima experiență ca profesor?

R: Vă dați seama că a fost destul de ciudat, chiar dacă în facultate aveam ore de practică, în care mergeam și predam la anumite școli. Dar acea practică, din punctul meu de vedere, a fost prea puțină, iar astfel, când am devenit profesor, am avut foarte multe emoții. Am fost emoționată și din cauza faptului că am avut din primul an ore la liceu și diferența de vârstă dintre mine și elevi era foarte mică. Din fericire, am avut parte de niște elevi cu bun simț, care îmi respectau meseria. După prima jumătate de an, când deja mă familiarizasem cu mediul, nu mai existau niciun fel de emoții.

17.Dacă ați putea să le oferiți un sfat viitorilor absolvenți, care ar fi acela?

R: Să aibă încredere în ei și să nu se lase doborâți dacă nu reușesc din prima ceea ce își propun. Important este să insiști, dacă îți dorești cu adevărat ceva. Pe de altă parte, să vă gândiți foarte bine ce vreți să faceți în viitor. Să nu faceți o facultate doar de dragul de a o face, iar mai apoi să realizați că ceea ce ați studiat nu vă atrage. Din păcate sunt foarte multe exemple de acest gen...tinerii încep o facultate pe un domeniu în care nu se regăsesc, iar mai apoi, ori renunță, ori termină facultatea, dar activează în alt domeniu. Problema nu este că profesezi altceva decât ceea ce ai studiat, ci faptul că trei sau patru ani din viața ta au fost iroșiți.

18.Când erăți copil v-ați dorit o altă meserie? Dacă da, care a fost aceea și de ce nu ați ajuns să o profesăți?

R: Când eram foarte mică, îmi doream să devin balerină. Mi se părea că totul este plin de grație, de delicatețe, dar fiind și înaltă (lucru care nu prea m-a avantajat) și neavând oportunitatea de a merge la anumite cursuri, așa cum se face acum, am renunțat la această idee.

19.Puteți să ne povestiți despre o experiență memorabilă pe care ați avut-o în cariera de profesoară?

R: Da, chiar cu doamna Geta, râdem de fiecare când ne aducem aminte. Am avut un cerc pedagogic, iar lecția era legată de folclor. Elevii, respectiv de clasa a 11 a, trebuiau să prezinte niște obiceiuri din folclor. Obiceiul principal prezentat era cel al Scaloianului, care presupunea invocarea ploii, îngroparea unei păpuși... practic era reprezentată o înmormântare. La această oră, am avut surpriza ca un elev să fie foarte implicat în rolul său de preot, a adus o întreaga recuzită, fără ca noi să-i

cerem asta. A adus o cruce de lemn, confecționată de el, era îmbrăcat în haine de preot, iar asta ne-a amuzat foarte tare și în același timp ne-a surprins, mai ales că acest elev era cunoscut în școală ca fiind puțin mai distras la ore, nu foarte implicat... prin urmare prezentarea lui de la acel cerc ne-a surprins plăcut.

20.Ce vă face cea mai mare plăcere în munca de profesor?

R: Când văd că ceea ce transmit într-adervăr ajunge la elevi și că acest lucru le folosește și mai departe.

21.Aveți un personaj dintr-o carte cu care vă asemănați?

R: Hmmm...nu știu ce să spun, poate Monica din „La Medeleni”.

22.Ce hobby-uri aveți?

R: Îmi place să călătoresc, să descopăr locuri noi. Îmi mai place, deși nu am mai făcut acest lucru de multă vreme, să pescuiesc. Tata a fost pescar, așa că am avut multe ocazii să merg cu el la pescuit. De asemenea, mă relaxează grădinăritul.

23.Ce autori români contemporani considerați că merită mai multă atenție?

R: N-aș face o clasificare, dar Mircea Cărtărescu este unul dintre scriitorii asupra căruia ar trebui să vă aplecați.

24.Credeți că textele literare clasice mai sunt relevante pentru tinerii de azi? De ce?

R: Sunt relevante în ideea de a surprinde culoarea unei epoci, de a vă arăta vouă cum se trăia o dinioară. Pe de altă parte, sunt conștientă că nu vă mai atrag astfel de opere. Pentru a le putea înțelege limbajul arhaic, ar trebui să apelați la un dicționar. De aceea, chiar și operele care sunt incluse în programa de bacalaureat, nu le mai citiți, limbajul fiind uneori prea greu de înțeles pentru voi.

25.Ce ați învățat de la elevii dvs. de-a lungul anilor?

R: Ce am învățat? Hmmm...cred că am învățat să mă păstrez tânără, să-mi păstrez sufletul de copil. Să trec cu vederea anumite lucruri, pentru că cei mici, spre exemplu, acum se ceartă și acum se împacă. Iar acum, în ultima vreme, învăț de la voi, cei mai mari, lucruri despre tehnologie. Consider că noi, adulții, ar trebui să vă acordăm mai multă atenție și să ascultăm și vocea voastră.

26.Ați avut vreodată un profesor care v-a influențat cariera sau v-a marcat în mod special? Cum?

R: Am avut-o pe doamna profesoară de franceză, care m-a ajutat și cu pregătirea de la franceză, pentru facultate. Și am mai avut o profesoară din gimnaziu, predă biologie. Aceasta era pasionată de dansuri populare și de aceea organiza niște grupuri pentru dansuri, la care am participat și eu. Astfel, eu cred că mi-a marcat existența cumva, pentru că așa m-am apropiat mai mult de folclor și totodată mi-am descoperit pasiunea pentru dansuri.

27. Dacă ați putea alege să trăiți într-o carte sau o epocă literară, care ar fi aceasta și de ce?

R: Nu știu dacă aș alege o altă epocă. Poate aș alege să dăm timpul cu 10 ani în urmă, când lucrurile din lume, erau mai liniștite, față de zilele noastre, în care sunt fel și fel de războaie, epidemii și așa mai departe.

28. Aveți o activitate preferată care vă ajută să vă relaxați după o zi grea la școală?

R: În general, în perioada primăverii, verii, mă relaxează să lucrez în grădină. Am o grădină de legume, unde îmi place să stau, să îngrijesc legumele, să mă detașez de tot.

29. Cum credeți că s-a schimbat relația dintre profesori și elevi de-a lungul timpului și ce impact are acest lucru asupra învățării?

R: Cred că s-a schimbat pe de-o parte în bine, în sensul că profesorul nu mai este undeva acolo sus, iar elevul jos. Adică ceea ce spune profesorul este literă de lege, pe care elevul nu o poate contesta. Consider că acest lucru e bun, pentru că vă încurajează să vă exprimați punctul de vedere, și cumva vă apropie mai mult de noi, profesorii. Totuși, unii elevi percep acest fapt greșit, considerând că au același statut ca și profesorul, întrecând măsura uneori, fapt care-l pune pe elev într-un conflict cu profesorul, acesta încetând să mai acorde atenție materiei predate, devenind din ce în ce mai dezinteresat.

30. Dacă ați putea schimba un singur aspect al sistemului educațional, care ar fi acela și de ce?

R: Asta am spus-o de foarte multe ori, aș schimba numărul de elevi din sălile de clasă. Noi preluăm multe lucruri din sistemele de învățământ din Europa și totuși, chiar dacă ei, în sălile de clasă au maxim 15 copii, la noi într-o sală de clasă putem avea chiar și 30 de copii. Automat, fiind atât de mulți, într-o singură oră nu poți transmite întreaga informație. Consider că acest lucru ar trebui schimbat.

31. Care este moștenirea pe care sperați să o lăsați elevilor dvs.?

R: Eu le mai spun elevilor mei că poate, în câțiva ani, nu-și vor mai aminti lecțiile de la română, dar cel mai important lucru pe care vreau să și-l amintească este că întotdeauna trebuie să fie oameni, să dea dovadă de empatie, dar totodată și de înțelepciune.

O experiență de neuit în inima Austriei

Autor: Șeler Adela

Cls. a VIII-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

În perioada 24-29 noiembrie 2024, am avut oportunitatea de a participa la un program Erasmus+ în Linz, un oraș fermecător situat pe malurile Dunării, în Austria. Această experiență a fost mult mai mult decât o simplă excursie – a fost o călătorie plină de descoperiri culturale, întâlniri cu oameni din diferite colțuri ale Europei și momente care mi-au lărgit orizonturile. De la peisajele impresionante ale orașului până la activitățile captivante și atmosfera prietenoasă, totul a contribuit la o săptămână memorabilă. În acest articol, vă voi povesti despre tot ce am trăit, învățat și simțit în această aventură europeană.

O călătorie lungă, dar plină de entuziasm

Aventura mea a început pe 23 noiembrie, seara, când am plecat plini de entuziasm spre Linz. Drumul a fost lung, dar atmosfera din grup și emoția călătoriei au făcut ca timpul să treacă mai ușor. După ore întregi petrecute pe drum, ore însoțite de povești, râsete și pauze scurte, am ajuns în Austria a doua zi, după-amiază.

Ajunși în Linz, oboseala drumului s-a risipit repede. Ne-am cazat și am avut primul contact cu atmosfera orașului. Străzile curate, arhitectura modernă amestecată cu cea tradițională și ospitalitatea localnicilor mi-au lăsat o impresie extraordinară încă din primele momente.

Deși eram obosiți după călătoria lungă, am decis să profităm de prima seară în Linz și să ieșim împreună la un restaurant aflat în apropierea hotelului. A fost o experiență inedită, mai ales că ospătărița nu știa engleză, iar noi a trebuit să ne descurcăm cu un amestec de gesturi, cuvinte în germană învățate pe moment și multă răbdare. Cu toate acestea, am fost plăcut surprinși de amabilitatea și energia pozitivă pe care aceasta le transmitea, ceea ce a făcut ca întreaga situație să devină chiar amuzantă.

După ce ne-am bucurat de o masă delicioasă, am revenit la cazare, dar nu ne-am retras imediat în camere. Ne-am strâns cu toții într-o cameră și am continuat seara

cu povești, râsete și discuții despre așteptările noastre pentru zilele ce urmau. Acea primă seară a fost începutul unei conexiuni deosebite între noi, iar atmosfera prietenoasă ne-a făcut să ne simțim deja ca o mică familie.

Prima zi de activități – între școală și universitate

Luni dimineață ne-am trezit plini de curiozitate și nerăbdare pentru ceea ce urma să descoperim. După un mic dejun rapid, ne-am îndreptat spre școală, iar când am ajuns, am rămas uimiți de cât de mare și impresionantă era clădirea. Totul era modern și bine organizat, iar atmosfera părea, la prima vedere, primitoare.

Acolo, l-am cunoscut pe ghidul nostru, Gerald, un om deosebit, plin de energie și pasiune. Ne-a prezentat școala, povestindu-ne despre specificul ei și despre modul în care se desfășoară activitățile. Am observat însă că elevii locali păreau destul de retrași și evitau să comunice cu noi, ba chiar se uitau cam ciudat, lucru care ne-a surprins. Cu toate acestea, Gerald ne-a explicat că este nevoie de timp pentru ca aceștia să se obișnuiască cu noi.

Un alt detaliu interesant pe care l-am remarcat a fost faptul că elevii purtau doar papuci de casă în interiorul școlii, ceea ce făcea parte din regulamentul lor. Deși părea ciudat la început, ideea ni s-a părut ingenioasă, contribuind la păstrarea curățeniei și la o atmosferă mai relaxată în școală.

După-amiază, ne-am implicat activ într-un proiect început de elevii de acolo în cadrul unui program anterior. Chiar dacă nu am interacționat cu ei, faptul că am putut contribui la ceva concret a fost o experiență interesantă și plină de satisfacții.

Seara, Gerald ne-a invitat la universitatea unde predă. A fost o experiență aparte să intrăm în această instituție și să luăm parte la o activitate împreună cu câțiva dintre studenții săi. Ne-am așezat cu toții într-o sală confortabilă și am vizionat un film interesant, care ne-a stârnit interesul, stând a baza unor discuții și reflecții ulterioare. A fost o zi plină, dar extrem de frumoasă, în care am învățat multe despre cultura și obiceiurile lor.

Marti – Experimente, descoperiri și pregătiri pentru ziua următoare

Marti dimineață am avut ocazia să luăm parte la o oră de chimie susținută de domnul Gerald, chiar la școală. A fost o experiență fascinantă, mai ales că am participat la un experiment inedit. După ce ne-am pus ochelarii de protecție, am băgat mâna într-o găleată cu un amestec special de apă și alte substanțe menite să

ne protejeze pielea. Apoi, Gerald ne-a oferit fiecăruia puțină spumă din acel amestec, pe care a aprins-o direct în palma noastră. Flacăra a ars câteva secunde, dar fără să simțim vreun disconfort – o demonstrație impresionantă care ne-a captat complet atenția.

La prânz, ca în fiecare zi, am luat masa la cantina școlii. Am fost plăcut surprinsă de calitatea mâncării, mai ales având în vedere prețul accesibil. Totul a fost foarte gustos, iar mesele aici au devenit rapid un punct de socializare și relaxare pentru noi.

După-amiază, am vizitat muzeul Ars Electronica, un loc dedicat artei, tehnologiei și inovației. Deși spațiul era impresionant, personal nu am găsit expozițiile foarte deosebite. Totuși, a fost interesant să descoperim cum tehnologia poate fi integrată în artă și educație.

Mai târziu, am mers la un mall din apropiere pentru a încheia ziua într-un mod relaxant. Acolo am mâncat ceva rapid, am făcut câteva cumpărături și ne-am plimbat prin magazine. Spre seară, oboseala și-a spus cuvântul, dar înainte să mergem la culcare, ne-am strâns cu toții pentru a repeta prezentarea despre România și despre zona din care venim, pe care urma să o susținem a doua zi.

Miercuri – Ziua prezentării și o vizită impresionantă la Observator

Miercuri dimineață ne-am pregătit cu emoție pentru ziua cea mare. Ne-am îmbrăcat cu toții în ii tradiționale, simbol al culturii și identității noastre, și am plecat spre școală, entuziasmați și plini de energie. Dimineața a început cu o oră de informatică susținută de Gerald, unde fiecare dintre noi a lucrat alături de elevii din clasă. A fost interesant să interacționăm direct cu ei, să învățăm din stilul lor de lucru și să facem schimb de idei.

După ora de informatică, am avut parte de o experiență specială: o vizită la observatorul astronomic al școlii. Era unul dintre puținele licee care aveau un astfel de spațiu, iar asta ne-a impresionat profund. Un profesor foarte tânăr ne-a întâmpinat cu entuziasm și ne-a prezentat câteva informații interesante despre astronomie. Ne-a arătat fotografii spectaculoase realizate chiar acolo, iar apoi am mers să vedem observatorul cu ochii noștri. Însă, din păcate, când am ajuns în exterior, ceața densă a acoperit tot și nu am putut vedea nimic din ceea ce ne-am fi dorit...

După această vizită, am luat prânzul la cantina școlii și ne-am pregătit pentru prezentarea noastră. Sala în care urma să vorbim era imensă, cu o scenă

impresionant de mare. Am repetat încă o dată, ne-am aranjat materialele și ne-am motivat reciproc. Însă, în ciuda pregătirilor noastre, am avut parte de o surpriză neplăcută: în loc de mulți elevi, așa cum ni se spusese, în sală au venit doar câțiva copii mici, care probabil nici nu înțelegeau engleza. A fost un moment de mare dezamăgire pentru toți, mai ales că investisem atât de mult efort și entuziasm. Gerald părea și el supărat, iar noi am simțit că toată munca noastră fusese aproape inutilă.

Spre seară, Gerald a încercat să ne ridice moralul și ne-a dus la o cafenea frumoasă din oraș. Atmosfera caldă și discuțiile relaxante ne-au ajutat să depășim dezamăgirea zilei. În ciuda momentelor mai dificile, am rămas cu multe lecții valoroase și cu experiențe memorabile, iar vizita la observator a fost cu siguranță unul dintre cele mai impresionante momente ale zilei.

Joi – O zi de rămas-bun și descoperiri emoționante

Joi a fost ultima noastră zi la școală, iar atmosfera era una plină de melancolie. Toți eram dezamăgiți că aventura noastră la școală ajunsese la final. Am petrecut puțin timp acolo, suficient doar cât să ne luăm rămas-bun de la școală și de la Gerald. Acest moment a fost cu adevărat dificil, deoarece Gerald fusese nu doar ghidul nostru, ci și un prieten amabil și extrem de primitor. A făcut ca întreaga experiență să fie cu adevărat specială, iar despărțirea de el a fost grea pentru toată lumea.

După ce am plecat de la școală, încă dezamăgiți de despărțire, am vizitat catedrala din Linz. Această catedrală, impunătoare și plină de detalii arhitecturale, ne-a lăsat fără cuvinte. Interiorul era somptuos, cu vitralii spectaculoase care reflectau lumina într-un joc de culori uimitor. Atmosfera era solemnă, dar liniștitoare, iar fiecare colț părea să spună o poveste. După ce am părăsit catedrala, eu și câteva prietene ne-am îndreptat spre o cafenea din apropiere, în timp ce restul grupului a ales să exploreze altceva. Ne doream un moment de liniște, unde să putem discuta relaxate. La cafenea, am avut o surpriză plăcută: ospătărița care ne-a servit era chiar din România. Am stat puțin de vorbă cu ea, iar întâlnirea ne-a făcut să ne simțim cumva mai aproape de casă, chiar și în mijlocul unui oraș străin.

După ce ne-am savurat cafelele, am mers la o plimbare prin oraș și am vizitat un târg din apropiere. Atmosfera târgului era plină de energie, cu standuri colorate, luminițe festive și mirosuri tentante de mâncare tradițională. Am explorat și am profitat de ultimele momente pentru a ne bucura de frumusețea Linzului.

La finalul serii, ne-am reunit cu restul grupului și ne-am întors la cazare. Deși ziua fusese plină de emoții contradictorii – tristețe, bucurie, nostalgie – am încheiat-o cu recunoștință pentru tot ce am trăit în această experiență de neuitat.

Vineri – Ultima zi în Austria

Vineri, ultima noastră zi în Austria, am început-o cu o vizită la un muzeu de ceramică din oraș. Am fost plăcut impresionată de diversitatea sculpturilor expuse. Fiecare piesă părea să aibă o poveste proprie, de la vase tradiționale decorate cu măiestrie, până la sculpturi moderne, abstracte, care ne provocau imaginația. Am admirat detaliile minuțioase și culorile vibrante, dar și tehnicile deosebite folosite pentru a crea aceste opere de artă. Atmosfera din muzeu a fost calmă și relaxantă, oferindu-ne un moment perfect de reflecție asupra frumuseții artei.

După vizita la muzeu, ne-am îndreptat spre un mall aflat chiar în fața acestuia. Am petrecut câteva ore explorând magazinele, făcând ultimele cumpărături și savurând un prânz relaxant. A fost o ocazie bună să ne mai destindem înainte de a ne întoarce la cazare și de a ne pregăti pentru plecare.

Seara, ne-am strâns bagajele, încercând să organizăm totul cât mai bine pentru drumul lung de a doua zi. Oboseala săptămânii își spunea cuvântul, așa că ne-am băgat devreme la somn, știind că dimineața urma să pornim la drum. Deși era ultima noapte în Austria, sentimentul predominant era cel de recunoștință pentru toate experiențele și amintirile frumoase pe care le-am creat în această săptămână.

Impresii despre experiența Erasmus în Austria

Experiența Erasmus în Linz, Austria, a fost una cu adevărat memorabilă, plină de învățături și momente care m-au marcat profund. A fost o oportunitate unică de a învăța nu doar despre o altă cultură, ci și despre mine însămi și despre importanța interacțiunii cu oameni din colțuri diferite ale lumii. Fiecare zi adusesse o nouă descoperire – de la lecțiile de la școală și experimentul de chimie captivant, până la momentele de relaxare și reflecție din cafenelele și locurile istorice ale orașului.

Desigur, nu toate au fost perfecte. Prezentarea noastră a fost un moment de dezamăgire, în special pentru că am investit mult timp și energie în pregătirea ei, dar am învățat că uneori, așteptările nu se potrivesc cu realitatea și că adevărata valoare a experienței stă în modul în care ne adaptăm și învățăm din fiecare situație.

Vizitele la locuri impresionante, cum ar fi catedrala din Linz și muzeul de ceramică, m-au făcut să apreciez mai mult istoria și arta europeană. Fiecare detaliu, fiecare piesă de artizanat mi-a oferit o nouă perspectivă asupra frumuseții și creativității

umane. În același timp, am realizat cât de important este să trăiești prezentul și să te bucuri de fiecare moment, indiferent de cum evoluează planurile.

Am plecat din Linz cu un bagaj mai greu nu doar cu amintiri, dar și cu lecții valoroase despre deschidere, răbdare și adaptabilitate.

Comportamentul adolescenților și influența anturajului în societatea modernă a tinerilor

Autor: Bucur Ovidiu Andrei

Cls. a XI-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

Comportamentul adolescenților, al copiilor și, în general, al tinerilor reprezintă o componentă esențială în formarea identității lor individuale și colective, evidențiind unicitatea fiecăruia și diferențele față de restul societății. Modul în care aceștia acționează, reacționează și își structurează gândirea reflectă nu doar trăsături specifice vârstei, ci și influențe de natură socială, culturală și familială. În această etapă de tranziție, personalitatea lor distinctă începe să prindă contur, evoluând prin interacțiuni complexe și prin experiențe care îi modelează treptat. Prin aceste procese de dezvoltare, tinerii își construiesc o identitate stabilă și devin treptat indivizi compleți, cu valori și perspective proprii asupra vieții și societății în care trăiesc.

Eu fac parte din societatea adolescentină contemporană, însă consider că mă deosebesc semnificativ de majoritatea tinerilor din generația mea. Observ diferențe importante între mine și ceilalți, diferențe pe care le voi detalia în continuare pentru a evidenția ce anume mă face unic față de restul tineretului de astăzi.

Am observat, în rândul adolescenților de astăzi, o tendință accentuată spre manifestări agresive nejustificate. Mulți tineri au adoptat obiceiuri nesănătoase pentru a-și afirma superioritatea față de cei pe care îi consideră inferiori, iar această dinamică stă adesea la baza formării grupurilor de influență – așa-numitul „anturaj”.

Anturajul contemporan poate fi explicat prin comportamente directe și indirecte. În mod direct, acesta se manifestă prin atitudini lipsite de respect față de orice lucru sau persoană care nu le trezește interesul sau nu le aduce un beneficiu imediat. În mod indirect, anturajul se distinge prin priviri disprețuitoare sau comentarii subtile adresate colegilor sau chiar adulților, pe care îi consideră „nedemni de atenția lor”. Aceste manifestări sunt tot mai evidente în interacțiunile dintre adolescenți și colegii lor.

De asemenea, se remarcă o atitudine de excludere socială între adolescenți, mulți dintre aceștia neglijând sau respingând alți tineri în încercarea de a crea o imagine de persoană „cool” sau de a-și demonstra masculinitatea. Din păcate, această imagine este, uneori, întreținută de consumul de alcool sau de atitudini

provocatoare, care par mai atrăgătoare pentru cei care promovează idealul „băiatului rebel”. Acest tip de comportament vine, adesea, în detrimentul unor activități sănătoase și constructive, reflectând o tendință îngrijorătoare în cadrul tineretului de astăzi.

Totuși, este important să menționez că nu toți tinerii urmează acest tipar de comportament negativ. Am numeroase exemple pozitive, inclusiv din cercurile apropiate mie, care demonstrează că există adolescenți ce aleg să se manifeste diferit, promovând valori constructive și un respect autentic față de ceilalți.

Acești tineri oferă o perspectivă optimistă asupra posibilității de a transforma anturajul și dinamica socială actuală, care, din păcate, este puternic influențată de modele ce privilegiază agresivitatea în detrimentul respectului.

Această „parte bună” a tinerilor, cei care reușesc să navigheze printr-o societate tot mai des încurajată spre superficialitate și comportamente conflictuale, aduce o contribuție valoroasă la imaginea generației lor. Prin comportamentele lor responsabile și respectuoase, ei reconstruiesc noțiunea de „adolescent” sau „copil” într-un sens pozitiv, demonstrând că tineretul poate fi o forță de schimbare reală și că respectul, empatia și integritatea sunt încă valori prezente și valoroase în rândul noilor generații.

Această categorie de tineri reprezintă o oportunitate de a repara și reabilita o societate tânără marcată de influențe mai puțin constructive, oferind modele de conduită sănătoasă și inspirând o schimbare reală în comunitățile lor.

Cu toate acestea, dacă segmentul de tineri care manifestă comportamente agresive va reuși, pe măsură ce se maturizează, să înțeleagă adevăratele semnificații ale respectului, responsabilității și autenticei superiorități care nu constă în dominarea celorlalți, ci în auto-dezvoltare și în valorizarea celor din jur, vom avea șansa de a ne reorienta către o societate bazată pe bun-simț și respect reciproc.

În concluzie, din perspectiva unui tânăr care observă și analizează atât din interior, cât și din exterior comportamentele și tendințele predominante în rândul adolescenților de astăzi, consider că anturajul, atitudinile și comportamentul general al tinerilor ridică provocări semnificative. În forma sa actuală, această dinamică, marcată de agresivitate și lipsa respectului, are potențialul de a influența negativ viitorul societății noastre. Dacă aceste tipare comportamentale continuă să se dezvolte fără intervenție, există riscul formării unei generații lipsite de repere morale și de abilități sociale solide, ceea ce poate duce la eșecuri atât individuale, cât și colective.

Stresul: Criză reală sau doar exagerare?

Autor: Dedu Teodora Gabriela

Cls. a XII-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

Într-o lume în care totul se desfășoară cu o viteză năucitoare, mulți dintre noi ne confruntăm cu stări care ne tulbură mintea, ne împrăștie gândurile și uneori ne fură bucuria de moment. Aceasta este, de fapt, o stare a cărei nume se află pe buzele tuturor- stresul. Prin definiție, stresul este ca o stare de tensiune și neliniște care apare atunci când corpul nostru percepe o amenințare. Această stare afectează nu doar gândurile noastre, ci și corpul, având un impact vizibil asupra sănătății noastre.

Stresul poate declanșa o serie de probleme de sănătate, la care nici nu ne-am fi gândit. Studiile arată că multe boli pot fi cauzate sau agravate de stresul cronic și nivelul crescut de cortizol din organism. Când cortizolul atinge valori ridicate, corpul începe să transmită semnale de alarmă. Simptomele care apar în acest caz pot fi durerile de cap sau de stomac, puls accelerat, tulburări de vedere, insomnii, pierderea apetitului sau, dimpotrivă, o poftă exagerată de mâncare. Lista poate continua, întrucât oamenii percep aceste stări diferit, iar pentru fiecare dintre noi efectele sunt unice.

Din nefericire, în ultima vreme, cazurile de stres au devenit tot mai frecvente în rândul tinerilor. Acesta ne afectează nu doar în viața de zi cu zi, ci poate avea un impact major asupra viitorului nostru. Majoritatea tinerilor simte presiunea societății ca pe niște greutatea imense, asemeni unor bolovani, așezați pe umerii lor. Aparent, toată lumea are așteptări, pretenții și nenumărate opinii, în vreme ce noi, tinerii, suntem confuzi, copleșiți și, de cele mai multe ori, fără direcție.

Privind lucrurile din perspectiva mea, stresul este constant și uneori chiar mă copleșește, simt cu mă cuprinde cu totul și nu-mi mai dă drumul. Este prezent în aproape fiecare zi, de la prima oră a dimineții, până în momentul în care încerc să adorm și, bineînțeles, după ore în șir de încercări, tot nu reușesc să mă odihnesc așa cum trebuie. Îl simt așa de puternic cum mă strânge și-mi fura toată puterea, mai ales în momentele de tensiune, când vocea începe să mi se stingă, bătăile inimii sunt din ce în ce mai rapide, iar acea „presiune” în spatele capului se amplifică cu toată greutatea ei. Așa cum îmi era teamă de întunericul de sub pat, când eram mică, pentru că, naivă fiind, credeam cu tărie ca acolo se ascunde un monstru care mă va ataca, la fel de tare mă sperie atunci când simt că stresul își face apariția.

Urăsc acele momente atât de mult, încât mi-aș dori să le opresc, dar ele nu încetează niciodată. În fiecare zi mă lupt cu ele, încercând din răputeri să nu le cad pradă, și uneori îmi este atât de greu încât pur și simplu renunț. De foarte multe ori, cu un mare regret, pot spune că, picând pradă acestor emoții, am ratat șanse care ar fi putut să-mi deschidă noi drumuri.

De foarte multe ori, când am încercat să cer ajutor, am auzit: „Nu ai de ce să fii stresată la vârsta ta.” Ar părea că noi, tinerii, suntem lipsiți de griji și că nu există cauze reale care să ne afecteze atât de mult, dar în realitate avem destule motive – unul dintre ele fiind tocmai așteptările și presiunea venite din partea voastră, a adulților.

În fiecare zi privim cum voi, adulții, vă luptați să îndepliniți un standard, să excelați în domenii care nici măcar nu vă aduc satisfacție, iar noi nu vrem să repetăm același tipar. Din această cauză, simțim că trebuie să ne „construim” o viață diferită, autentică, care să ne permită să spunem la final „Am reușit să fiu eu!”. Însă, tocmai acest proces de autodefinire și de autenticitate vine cu stres, neîncredere și o continuă presiune interioară.

Stresul prelungit poate duce la stări de anxietate, depresie și chiar probleme fizice. Mulți dintre noi, tinerii, ajungem să ne ferim din ce în ce mai des de ochii publicului, să ne fie frică să experimentăm, uneori chiar renunțăm la visuri de teamă că nu vom putea face față presiunii. Această teamă ne duce adesea la burnout, adică la o epuizare emoțională și fizică, într-o luptă continuă fără soluție. Poate că problemele noastre par a fi mărunțisuri în ochii altora, dar ele sunt reale, le simțim puternic și ne afectează viața de zi cu zi, starea de bine și capacitatea de a ne trăi viața așa cum ne place.

Fiecare om se confruntă cu diverse provocări în viața sa, dar nu ar trebui să ignorăm stresul, să-l vedem ca pe o „exagerare”. În schimb, ar fi mai constructiv să-l acceptăm și să-l înțelegem, astfel încât să putem găsi soluții eficiente pentru a-l gestiona.

Lupta Ascunsă: Competiția în Școală

Autor: Vrînceanu Paula Ana-Maria
Cls. a XI-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

Competiția a devenit un subcurent tăcut al experienței educaționale, manifestându-se adesea prin întrebări aparent inofensive adresate de părinți bine intenționați. Imaginează-ți un copil care se întoarce acasă după o zi lungă de școală, fiind întâmpinat cu întrebări precum: „Cum te-ai descurcat în comparație cu X?” sau „Care a fost cea mai mare notă din clasă?” Deși aceste întrebări pot părea inofensive, ele marchează începutul unei comparații neîncetate care transformă mediul școlar într-un câmp de luptă neexplicat.

O întrebare care îi apasă adesea pe elevi este: „De ce nu ai obținut același rezultat ca X?” Această întrebare, deși pare inofensivă, poate genera îndoieli și nesiguranțe, conducând elevii să creadă că valoarea lor este strâns legată de performanțele academice în comparație cu colegii. Astfel, sala de clasă devine nu doar un loc de învățare și explorare, ci o arenă de înaltă intensitate, unde succesul este evaluat prin ranguri și nu prin creșterea individuală.

Această dinamică dă naștere la două tipuri distincte de elevi:

Elevul Copleșit: Insecuritatea și Nepăsarea

Primul tip este elevul care se percepe ca fiind lipsit de valoare. Copleșit de presiunea de a concura, acesta adesea se deconectează de la studii. Ar putea gândi: „De ce să mai încerc?” Și, în timp, ajunge să dezvolte o antipatie față de școală. Acest sentiment de inadecvare poate genera frustrare și nepăsare, transformând experiența educațională dintr-o oportunitate de creștere într-o corvoadă. Acești elevi pot trece neobservați, simțindu-se invizibili într-un sistem care îi celebrează doar pe cei mai buni.

Elevul Perfecționist: Povara Excelenței

De cealaltă parte se află elevul care se străduiește neîncetat să obțină note perfecte. Acest elev se simte adesea copleșit de presiunea de a performa, punându-și în pericol echilibrul emoțional. În mintea lui, gândul „Trebuie să fiu cel mai bun, altfel nu valerez nimic” devine o povară care îl împinge spre epuizare. Căutarea

neîncetată a perfecțiunii nu doar că generează stres și anxietate, dar transformă și procesul de învățare într-o povară copleșitoare. Deși obține note remarcabile, acest efort îl lasă izolat și deconectat de colegii săi.

Concluzie :

În concluzie, competiția în școală joacă un rol esențial în conturarea experiențelor elevilor, având un impact profund asupra bunăstării lor emoționale și mentale. Această dinamică competitivă poate genera un mediu în care elevii se simt constrânși să se compare constant cu colegii lor, ceea ce poate duce la sentimente de inadecvare pentru unii și la presiune excesivă pentru alții. Este crucial să recunoaștem că o atmosferă bazată pe competiție poate distorsiona percepția elevilor asupra succesului, transformând învățarea dintr-un proces de explorare într-o luptă pentru recunoaștere și validare.

Prin promovarea unui mediu educațional în care fiecare elev se simte valorizat nu pentru rezultatele sale în raport cu ceilalți, ci pentru eforturile și progresele personale, putem contribui la formarea unei generații de învățăcei care nu doar excelează academic, ci sunt și emoțional echilibrați și împliniți.

Autor: Jitaru Olivia

Studentă, Universitatea Națională de Arte București

Mă numesc Olivia și sunt studentă la Universitatea de Arte din București. Parcursul meu pentru a ajunge aici a fost unul dificil, plin de obstacole și prejudecăți. Nu am desenat dintotdeauna și, mai mult decât atât, o lungă perioadă din viață am ignorat cu totul această preocupare, până când, dintr-o greșeală am pus mâna pe creion. Din acel moment am simțit o schimbare...era ceva nou care se simțea, totuși, așa de cunoscut... Am început să mă dezvolt în arta desenului, care a devenit noua mea identitate. Oamenii din jurul meu au început să-mi admire talentul și să mă încurajeze să urmez drumul artei. Și asta am făcut! Eram hotărâtă să dau la arte, fiind sigură că o să intru fără probleme. Facultatea oferă o pregătire de o lună, înainte de admitere, la care am participat și eu. Pot spune că acea lună mi-a dat viața peste cap, distrugând tot ceea ce credeam. La pregătire am întâlnit oameni cu talente extraordinare, oameni care au făcut liceul de arte sau pregătiri particulare... Eram dezorientată, profesorii nu dădeau prea multe detalii și toată lumea părea foarte familiarizată cu tot ce se întâmpla acolo. În vreme ce eu nu eram așa. Nu-mi ieșea niciun desen, tehnicile pe care le foloseam eu nu mai erau folosite și simțeam că sunt mult sub nivelul celorlalți. Luna de pregătire a fost un calvar din punct de vedere artistic, fiind convinsă că nu o să intru. Începusem să mă gândesc la alte facultăți, la alte alternative, însă nimic nu părea să se potrivească. Toată lumea dorea să afle ce am făcut, dacă am intrat, când am admiterea, etc. Simțeam o presiune imensă pentru că toți îmi știau desenele și erau convinși că intru indiferent de situație, chiar dacă eu încercam să le explic că șansele mele sunt cu adevărat minime. Am avut admiterea în septembrie. Aceasta a constat în trei probe, prima fiind eliminatorie. Am fost foarte stresată în zilele de dinaintea primei probe, apogeul fiind chiar în acea zi. Primele patru ore din examen au fost acceptabile, dar după aceea mi s-a făcut rău (fizic), însă nu am ieșit din examen. Am plecat cu convingerea că nu o să intru în veci! Eram total descurajată. Am stat o zi întreagă în pat, așteptând rezultatele, deși nu aveam încredere că voi trece. M-am înșelat, totuși, deoarece am trecut de această probă, spre marea mea uimire. M-am pregătit și pentru celelalte probe, la care urma să aflu rezultatele în aproximativ o

săptămână. Aceste probe au decurs mai bine, fiind puțin mai relaxată și poate chiar puțin încrezătoare. În final am aflat că am fost admisă! Cel mai important lucru din această ecuație a fost însă locul pentru elevii din zona rurală. Nu am intrat la această facultate nici pentru că sunt un geniu artistic, nici pentru că am un talent inegalabil. Am intrat datorită acestui loc. Altfel, realmente vorbind, nu aş fi avut nici o şansă! Sunt extraordinar de recunoscătoare că am avut şansa asta, din 132 decandidaţi pe 40 de locuri, am reuşit eu să intru. Poate a fost noroc, poate a fost şansa vieţii mele. Indiferent de ce a fost, voi fi etern recunoscătoare că am reuşit să îmi indeplinesc visul. Sfatul meu pentru tinerii care încă se gândesc la ce să aleagă pentru viitorul lor este să îşi urmeze visul. Totul capătă contur atunci când faci ce îţi place şi chiar dacă lucrurile nu ies din prima sau simţi că pentru tine nu se poate, continuă să lupti pentru scopul tău, pentru că în final vei reuşi!

Autor: Jitaru Olivia

Studentă, Universitatea Națională de Arte București

Din nou eu, Olivia, studenta de la Arte. Dacă m-ați fi întrebat în prima săptămână de facultate despre ce impresie mi-a lăsat facultatea, v-aș fi spus că, probabil, am fost trimisă în iad în avans. În prima zi am avut festivitatea de deschidere în care nu a fost loc decât pentru jumătate dintre studenți, restul rămânând afară, iar după ce aceasta s-a terminat am avut și primul meu curs: anatomie artistică. M-am dus relaxată, doar era prima zi și era imposibil să ne țină mai mult de jumătate de oră sau să ne predea. Fals! În două ore ne-a pus la punct cu modul de desfășurare al cursului și ne-a predat și țesutul osos! După o zi de asemenea calibru, m-am dus acasă și am plâns în hohote, fiind convinsă că facultatea nu-i de mine! Am continuat să merg, bineînțeles, dându-mi seama că nu este așa de rău.

Primele două săptămâni au fost de acomodare și descoperire a acestui nou mediu, iar părerea mea despre facultate s-a schimbat, am realizat că sunt în locul potrivit.

După două luni de facultate pot spune că mă bucur că am ajuns aici, unde pot să mă dezvolt cu adevărat. Profesorii sunt cu adevărat primitivi și cred în forțele tale, fiind mereu pregătiți să te îndrume și să te sfătuiască, iar colegii mei sunt niște oameni foarte deschiși și foarte talentați, fiind definiția unei persoane „cool”. Însă, ce îmi place cel mai mult la această facultate depășește arta sau oamenii. Este vorba despre libertate. Este un loc în care poți fi cu adevărat liber și asta poți observa de când intri în incinta facultății. Într-o zi obișnuită vei întâlni oameni care se îmbracă basic, ca la emisiune la Capatos sau ca la Met Gala. Libertatea absolută, însă, constă în creație, unde nimeni nu îți impune limite în ceea

ce faci, unde poți să fii original, dar să te și inspire, iar sfaturile pe care le primești sunt menite să sporească actul artistic.

Știu prea bine că există multe prejudecăți despre instituțiile în care se învață arte și că, adesea, par a fi locuri în care nu există seriozitate, însă țin să contrazic o parte din stereotipuri, deoarece aici am întâlnit unii dintr-ceilalți mai talentați, ambițioși și brilanți oameni și mi-aș dori și ca restul societății să vadă lumea artei prin ochii mei.

Autor: Buzilă Nicoleta Amalia
profesor, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

Școala este o organizație complexă în cadrul căreia climatul este extrem de important pentru ambii participanți la procesul instructiv-educativ: elevul și profesorul. Climatul școlii reprezintă un deziderat al influenței mai multor factori ce decurg, mai ales, din trăirile cotidiene ale cadrelor didactice și elevilor. El este corelat cu noțiunea de etos, care desemnează „atașamentul managerilor, al cadrelor didactice și al elevilor față de școala lor”, după cum menționează Emil Păun în lucrarea sa „Școala – Abordare sociopedagogică”.

În ultimii ani, s-a observat o deteriorare a mediului școlar, iar specialiștii din domeniul educației alături de cadrele didactice și asociațiile îndreptățite în acest sens, caută modalități optime de instalare a stării de bine în școală, respectiv de eliminare a factorilor perturbatori ai acesteia. Dezvoltarea organizațională din cadrul școlii se realizează prin intermediul dezvoltării personalului didactic, care trebuie să răspundă așteptărilor venite din partea elevilor și părinților. Activitatea didactică își are sursa în premisele psihologice care consistă în aspecte precum: particularitățile dezvoltării cognitive și psihologice a elevilor, caracteristicile proceselor de asimilare a cunoștințelor la diferite vârste și resursele afectiv-motivaționale implicate în învățare. Prezența unui mediu școlar eficient presupune o deplină concordanță între toate aceste premise, conducând la generarea armoniei, adică a stării de bine în rândul tuturor.

O primă idee prin care poate fi inserată starea de bine la nivelul școlii este aceea de a cunoaște cât mai mult mediul din care provine elevul. Mediul familial este întâiul spațiu în care se formează copilul ce crește imitând comportamentele celor din jurul său. Posibilele frământări, neliniști și conflicte din cadrul familiei își pun amprenta asupra personalității copilului. Nu este greșit să ne întrebăm: **De ce unii copii vin încruntați la școală?** În acest context, amintim **emoțiile ce au o importanță covârșitoare**, privind dezvoltarea personală a fiecăruia dintre noi. Indiferent de felul lor, emoțiile sunt reacții afective ce oglindesc atitudinea individului față de realitate. Gestionarea acestora, cu succes, reprezintă o condiție esențială pentru a percepe emoțiile celor din jur, fără a le deforma, îmbunătățind calitatea vieții.

A doua idee prin care se poate instala starea de bine în școală este centrarea pe relația autentică dintre părinte și profesor. Orientarea cadrului didactic spre comunicarea cu părintele elevului constituie un imperativ, deoarece în acest fel opiniile acestora coincid, existând respect reciproc, înțelegere și sprijin.

A treia idee ce conferă bazele instalării unui climat prielnic este abordarea metodelor didactice moderne, pentru a captiva interesul elevilor din era digitalizării. De aceea, profesorul are nevoie să captiveze atenția beneficiarilor educației, asigurându-se buna derulare a procesului instructiv-educativ. De exemplu, la clasele gimnaziale, la disciplina Limba și literatura română, elevul resimte admirație, în timpul lecției, dacă se găsesc diverse modalități de a menține viu interesul acestuia.

Se știe că binecunoscuta formulă *A fost odată ca niciodată...* ne ajută să pătrundem, pe nesimțite, pe tărâmul fantastic ce se împletește cu cel real, dobândind o semnificație aparte, astfel că, indiferent de trecerea timpului, ea are aceeași însemnătate. Atunci când intrăm în lumea învăluită în atemporalitate este redată impresia desfășurării evenimentelor într-un timp și spațiu nedeterminate, vagi. Cititorul este captivat de magia universului fabulos ce se deschide înaintea ochilor lui, dând viață faptelor relatate și personajelor antrenate în realizarea acestora. Lectura basmului implică din partea lectorului deosebită răbdare, atenție și disponibilitate, privind receptarea textului, a suportului scris.

În acest scop, elevii sunt familiarizați cu semnificațiile unui astfel de text, tocmai pentru a percepe, în mod adecvat, mesajul moralizator al acestuia. Personajele înzestrate cu forțe supranaturale, ieșite din comun, cifrele magice, misterul lumii de dincolo, obiectele magice – sunt doar câteva particularități ale basmului. Copiii iubesc calitățile cu care sunt dotate personajele pozitive (Feți- Frumoși, zâne, fetele blânde și frumoase), asimilând supremația binelui ce trebuie promovat. Obstacolele pe care le depășesc eroii, acei inițiați ce parcurg un drum sinuos, contribuie la formarea cititorului, implicându-l în acțiune și inserându-i conceptele valorice specifice unei vieți demne. De la vârste fragede, copiii sunt obișnuiți cu lectura poveștilor și a basmelor, în care sunt urmate comportamentele pozitive. Zâmbetul lectorului este garantat prin lectura basmului al cărui final se caracterizează prin triumful binelui asupra răului.

În acest fel, elevii vor dobândi criterii valorice, cu rol decisiv în organizarea vieții lor precum: *binele, adevărul și frumosul*. Această triadă valorică stă la baza unui comportament care asigură integritatea fiecăruia dintre noi. De asemenea, textul scris al basmului poate fi folosit, cu precădere, în predarea și asimilarea elementelor de construcție a comunicării, a elementelor specifice comunicării orale, dar și în atingerea competenței de lectură, potrivit noii programe școlare. Metodele didactice moderne ce presupun participarea cu interes a elevilor, pot fi

aplicate și pot stârni interesul lor, referitor la studiul acestora, dacă sunt utilizate fragmente extrase din basme populare și culte. Acestea sunt o emblema a identității naționale, constituind o parte integrantă din folclor. Totodată, basmul este creația ce se adresează, prin excelență, sensibilității destinatarului, reușind să-l emoționeze prin trăirile pe care le încearcă. Dorința puternică de a înfrânge personajul negativ însoțește, pe tot parcursul lecturii, cititorul pe care îl motivează și mai mult pentru a cunoaște acțiunea basmului. În acest context, luăm în considerare conceptul des vehiculat în ultima vreme – *inteligență emoțională*, ce are o importanță covârșitoare în dezvoltarea personală a omului. Lectura și studiul basmelor reliefează o gestionare adecvată a emoțiilor, cititorul înțelegând tipul sentimentelor trăite și dovedind o depășire, cu succes, a unor posibile situații de viață mai dificile din cotidian.

Având în vedere cele prezentate mai sus, am propus elevilor mei un raționament inductiv, de la particular la general, cu ajutorul căruia elevii să aprofundeze competențele necesare, prin valorificarea textului lui Slavici. Prin studiul acestei teme, am urmărit să îmi îmbogățesc activitatea didactică, nivelul de pregătire profesională, respectiv să descopăr cele mai potrivite metode și procedee didactice cu ajutorul cărora elevii din ciclul gimnazial să stăpânească temeinic și conștient competențe specifice anilor de studiu, pornind de la basmele lui Ioan Slavici. La rândul lui, profesorul de limba și literatura română trebuie să găsească răspuns interogațiilor de tipul: *Cum trebuie să exprim?*, *Cum să interpretez textul dat?*, *Care este mesajul acestuia? etc.* „Însușirea unor cunoștințe nu mai reprezintă o simplă acumulare, ci este rodul unui proces de organizare și asimilare. Metodele didactice active urmăresc ca aceste cunoștințe să se raporteze, pe cât posibil, la experiența vie și la multitudinea factorilor contextuali care intervin în viața elevului și să-l facă să-și manifeste curiozitatea.”¹

Astfel, misiunea profesorului de limba și literatura română este aceea de a ajuta elevul să recepteze adecvat textul literar narativ, să-l interpreteze, ca și cum s-ar pune în locul artistului, „să pătrundă în procesul de formare a operei, să intre în dialog fructuos cu textul”²

Modurile de expunere sunt acele modalități folosite de scriitori în operele literare pentru a face cunoscute cititorilor fapte, evenimente, situații, personaje, în textul epic regăsindu-se: narațiunea, în mod predominant, descrierea, dialogul și monologul, astfel că fiecare dintre ele deține o multitudine de funcții. Ele reprezintă procedee fundamentale prin care scriitorul transmite un mesaj ce se dorește a fi dezvăluit cititorului care ia contact cu lumea textului. Textul narativ se caracterizează prin îmbinarea armonioasă a modurilor de expunere menționate

¹ Marilena, Pavelescu, *Metodica predării limbii și literaturii române*, Editura Corint, București, 2010, p. 71

² Constantin, Șchiopu, *Metodica predării literaturii române*, Editura Carminis, București, 2009, p. 21

anterior, reprezentând rodul imaginației unui scriitor, ce are drept scop impresionarea, sensibilizarea cititorului. Totodată, textul epic nu este lipsit de expresivitate, fapt pentru care găsim, cu precădere, în țesătura acestuia, procedee utilizate cu scopul sporirii expresivității unei comunicări. Opera literară se definește ca un ansamblu de relații existente între toate componentele scrierii artistice. Am observat că elevii întâmpină unele dificultăți în receptarea unor noțiuni de teorie literară și de construcție a comunicării. În dorința de a elimina cauzele care generează aceste dificultăți, am decis să abordez textul lui Ioan Slavici, autor canonic, din galeria marilor clasici, ale cărui opere literare erau cunoscute de elevi, prin intermediul studiului la clasă, dar și al concursului cu basme. Textul narativ, deși pare mai accesibil spre deosebire de cel liric, presupune deosebită atenție pentru descifrarea corectă a mesajului pe care îl transmite cititorului. Cunoașterea teoriei literare implică o înlănțuire logică a cunoștințelor pentru o bună receptare a textului narativ. Din clasele mici, elevul este deprins să se exprime oral și scris, pornind de la un text narativ. Cu ajutorul acestuia, elevul poate realiza o rezumare orală sau scrisă, doar acest tip de text putând fi rezumat. Nu de puține ori, întâlnim în gimnaziu elevi, care manifestă carențe privind realizarea unei exprimări corecte și eficiente în oral și în scris, chiar ei afirmând că nu știu cum să se exprime. De asemenea, elevul din zilele noastre, prezintă o lipsă de concentrare, aspect pe care am dorit să-l îmbunătățesc prin abordarea operei lui Ioan Slavici. Sub atenta îndrumare a profesorului, elevul reușește să decodeze mesajul unui text narativ, să identifice structurile specifice acestui tip de text, să recunoască valori morfologice și sintactice conform anului de studiu și să interiorizeze dimensiunea etică a textelor- suport. Indiferent de programa școlară, în vigoare sau veche, textul literar narativ ocupă un loc de cinste, deoarece ajută la atingerea competențelor generale propuse. Ceea ce este mulțumitor este faptul că elevii, potrivit programei pentru examenul de Evaluare Națională la clasa a VIII-a, nu mai sunt puși în situația de a memora compuneri de apartenență a unor texte date la specia sau genul literar corespunzător. Elevul de gimnaziu trebuie să învețe *a intra în lumea textului, a lua contact cu universul literar*; trăirile, emoțiile pe care le generează această întâlnire, sunt specifice textului literar, în genere. Profesorul de limba română, în predarea și receptarea textului narativ, trebuie să țină seama de specificul elevilor săi, adică de vârstă, caracteristici psihologice și nivelul lor de învățare. Cert este faptul că elevii sunt diferiți și trebuie valorizați pentru ceea ce sunt, dacă dorim să fim părtașii unei comunicări didactice deschise și eficiente. Cu siguranță, aportul elevului este hotărâtor, tocmai de aceea, profesorul trebuie să-l motiveze, să-l încurajeze prin laude, aprecieri verbale. Dacă un elev nu se simte confortabil la ora respectivă, din diverse motive, își va manifesta neplăcerea căutând pretexte. Pe lângă caracteristicile psihologice, un rol fundamental îl are și nivelul de cunoștințe al

acestuia. De exemplu, o clasă formată din elevi care citesc des, va recepta, cu ușurință, structurile unui text narativ, spre deosebire de o clasă formată din elevi cu un bagaj redus de cunoștințe. Prin abordarea textului lui Ioan Slavici, am dorit să ating competența lectorială pe care noua programă pune accent pentru a asocia experiențele de viață și de lectură cu cele provenind din alte culturi. Rezultatele microcercetării au ilustrat că abordarea operei lui Ioan Slavici, pentru ciclul gimnazial, a fost optimă. Numărul subiecților implicați în derularea microcercetării a fost mic, fiindcă numărul elevilor din gimnaziu este de doar 25. În același timp, s-a dovedit extrem de utilă folosirea metodelor moderne cu cele clasice, măiestria profesorului contând foarte mult. Metodele moderne (*Metoda cadranelor, Metoda cubului, Problematizarea, Scaunul autorului, Jurnalul dublu*) prezintă multiple avantaje, dar nu trebuie să uităm de metodele tradiționale, apreciate și în zilele noastre. Profesorul este un mediator al relației didactice, de pregătirea lui depinde și formarea elevilor. Buna cunoaștere a elevilor de către acesta, din punct de vedere cognitiv și emoțional, constituie un avantaj în munca la clasă. În formularea sarcinilor de lucru, profesorul trebuie să apeleze la potențialul creativ al elevului, prin conexiunea structurilor operei cu cele din experiența de viață. Din copilărie, omul este o ființă umană care se raportează permanent la lumea reală, stabilind asemănări și deosebiri între concepte, idei, situații. Prin intermediul exercițiilor de comparare, se poate trece la efectuarea unor exerciții de analiză, sinteză și abstractizare, activându-se gândirea elevului. Atunci când profesorul nu obține răspunsurile corecte din partea elevului, în procesul de predare-învățare-evaluare, el trebuie să fie un bun strateg prin formularea unor întrebări orientative ce-l vor ajuta pe elev să înțeleagă cele transmise. Prin valorificarea capacității de înțelegere și de rezolvare de probleme, elevul va deveni capabil să analizeze, să interpreteze un text la prima vedere și să discearnă ideile valoroase din acesta și să perceapă punctul de vedere al autorului textului.Țelul suprem este acela ca elevul de gimnaziu să se poată orienta adecvat, pe plan profesional, interiorizând un set al valorilor personale care să-l conducă la o inserție socio- profesională de bun augur. De aceea, consider că basmele lui Ioan Slavici ar trebui să facă parte din *repertoriul didactic* pentru elevul de gimnaziu cu scopul întăririi motivației intrinseci și instalării stării de bine în mediul școlar.

Prin urmare, elevul se află în centrul procesului didactic, iar profesorul este o persoană cu rol socratic și expectanțe în mediul școlar. „Într-un mediu educational propice, elevul poate înțelege cum se cuvine necesitatea de a stăpâni cât mai bine mijloacele de a-și exprima propria individualitate, de a-și releva Weltanschauung-ul, dar și de a analiza, prin intermediul aceleiași limbi, alte moduri specifice de reflectare a universului....”³

³ Emanuela, Ilie, *Didactica limbii și literaturii române*, Editura Polirom, Iași, 2014, p. 21

BIBLIOGRAFIE

- ¹ **Metodica predării limbii și literaturii române, Marilena Pavelescu, 2010, Editura Corint, București.**
- ² **Metodica predării literaturii române, Constantin Șchiopu, 2009, Editura Carminis, București.**
- ³ **Didactica limbii și literaturii române, Emanuela Ilie, 2014, Editura Polirom, Iași.**

Echoes Across Generations: A Journey Through Van Gogh's Art

***Autor: Vrînceanu Paula Ana-Maria
Cls. a XI-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei***

Imagine a 40-year-old and a 17-year-old walking into the Van Gogh Museum in Amsterdam, both eager to experience the legendary works in person. Each carries different expectations shaped by their life stages. As they move through the galleries, surrounded by Van Gogh's vibrant brushstrokes, their experiences begin to diverge in surprising ways.

The 40-Year-Old: Nostalgia and Connection

For the 40-year-old, the museum visit starts with a mix of anticipation and skepticism. Each brushstroke, heavy and swirling with color, seems to lack the refinement they expected. The textures and visible strokes feel messy. Instead of marveling at the iconic swirling skies or the famous self-portraits, they find themselves drawn to the paintings that depict rural life—simple cottages, quiet fields, and humble farming scenes. These pieces, with their earthy tones and tranquil landscapes, stir something deep within them.

Standing before these paintings, the 40-year-old is brought back to her childhood, to the home she grew up in, where life felt slower and more connected to nature. The simplicity of Van Gogh's rural scenes reminds her of her mother's home—the place where she once felt the warmth of family gatherings, the smell of home-cooked meals, and the comfort of routine.

She vividly remember the smell of fresh-cut hay in the air, the sun hanging low in the sky, and the sense of accomplishment that came with a day's hard work. The 40-year-old recalls how they used to go out into the fields to help their family cut the hay, a task that was both laborious and fulfilling. They can almost feel the sun on their back and hear the sounds of nature surrounding them.

The rhythm of the scythe slicing through the tall grass echoes in their mind, the soft swish it made as it moved back and forth. After cutting, they would gather the hay and pile it onto wooden carts, working alongside parents and siblings, with everyone contributing to the task. It wasn't glamorous work, but it was meaningful. The sense of togetherness, the unity in labor, and the shared purpose made those moments special.

As she looked at Van Gogh's depiction of rural life, she felt a profound sense of nostalgia. It brought back memories of laughter shared during long afternoons in

the fields, the joy of simple pleasures, and the bonds formed through hard work. In those moments, the 40-year-old recognized the beauty in the mundane and the deep connections that are often overlooked in the hustle of modern life.

The 17-Year-Old: A Personal Conversation Through Art

For the 17-year-old, the experience is entirely different but no less profound. From the very beginning, she approaches Van Gogh's paintings with a sense of awe and discovery. She's heard about his life, his struggles with mental illness, his isolation, and his tragic death, and she feels an immediate empathy toward the artist. As she wanders through the galleries, each painting feels like a glimpse into Van Gogh's soul, an intimate expression of his emotions, struggles, and hopes.

Even though the 17-year-old still lives at home, she sees Van Gogh's work not as a reflection of her own life but as an emotional journey. For her, the paintings are alive with feeling. Whether it's the chaotic brushstrokes of *Starry Night*, the haunting crows flying over the wheat fields in *Wheatfield with Crows*, or the vibrant portraits, each piece carries with it a weight of emotion that speaks directly to the 17-year-old's heart.

Knowing what Van Gogh went through makes the experience even more personal for the 17-year-old. It's not just about the art anymore—it's about the artist's voice. Every brushstroke feels like a conversation, like a dialogue between two people who understand each other's inner world. In the museum, surrounded by the energy of Van Gogh's work, the 17-year-old feels as if she is having a conversation with an old friend—someone she's never met but who understands her. It's as if they are reconnecting after a long absence, exchanging stories about life's struggles, its joys, and its disappointments.

In the presence of these paintings, the 17-year-old feels less alone. She sees in Van Gogh's work the rawness of their own emotions, the highs and lows that come with being young and full of untamed feelings. Van Gogh's unfiltered, messy, and sometimes painful expression of life mirrors the 17-year-old's own journey. There's a sense of comfort in knowing that someone else—someone who lived long before her—felt the same way.

Two Perspectives, One Connection to Art

While the 40-year-old finds solace in the familiarity and simplicity of Van Gogh's rural life, the 17-year-old finds a sense of companionship in the artist's emotional expressions. One is reminded of home, family, and childhood; the other feels as though they are having an intimate conversation with a kindred spirit.

The 40-year-old leaves the museum with a feeling of quiet contentment, having been reminded of their roots and their connection to a simpler time. She walks away appreciating Van Gogh for capturing the quiet beauty of everyday life and for evoking memories of home and family. It's not the chaos of the brushstrokes or the intensity of the colors that moves her—it's the way the art makes her reflect on her own story, her mother's home, and her place in the world.

The 17-year-old, on the other hand, leaves with a deeper understanding of Van Gogh as a person. She doesn't just see the paintings as pieces of art—She sees them as extensions of the artist's heart, each one speaking directly to her. It's as if Van Gogh, across time and space, has reached out to offer a piece of his soul, and the 17-year-old feels honored to receive it.

They leave the museum not just having seen art, but having experienced a profound emotional connection.

Gen Z: Misunderstood or Misjudged

Autor: Dedu Teodora Gabriela

Cls. a XII-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

When people think of Gen Z, the first stereotype that comes to mind is laziness. Many believe we lack motivation, avoid hard work, and simply drift through life with no ambition. Critics argue that we set high expectations for what we want out of life but don't put in the effort to achieve it. However, this portrayal is far from accurate.

Yes, I agree that our vision of life may differ from that of previous generations. We pay more attention to authenticity. We like to be more free, to enjoy the present moment, and to focus on our happiness. But I don't think we should be judged for that; I don't see the harm in it. I can guarantee that when we truly want to achieve something we are passionate about, we pour our hearts into it. We are ambitious and dedicated. That's what makes us unique — we pursue what feels meaningful to us.

However, Gen Z is often seen as the "impostor generation." No one assumes we are capable, but remember that we are also human beings, and we have feelings as well.

Everyone expects us to succeed in everything because, of course, we have "everything we need to do it" and "a lot of opportunities." I agree with that, but people don't realize that even though we have those "tools," we know almost nothing about how to use them.

In school, we are taught how to memorize information and how to solve math problems, but nobody teaches us how the real world actually works. We are told that if we get good grades and study more and more, we will land a well-paid job, a dream life, and so on. But again, nobody is telling us the truth. We are left to face the world on our own, and that is not the problem. The real problem is that we are still criticized for not giving enough, but those who criticize us never guide us through.

This is very confusing for us, truly. After graduating, we have to find a job—one that suits us and is also well-paid. After a long search, we might find it, but the bad news is that we need experience. Now, I ask you: where am I supposed to get experience if nobody is giving me the chance to work and learn? Just asking— isn't

it strange how every employer has the same expectations of us, demanding years of experience when we're just starting out?

Still, there is something that can be done about this. Because I've learned that every problem has at least one solution, it occurred to me that the government should implement new ways of teaching. Some lessons and subjects taught in school should be eliminated because they are truly useless. Schools should not focus solely on academic knowledge but also on practical skills, such as networking, effective communication, and navigating a job interview. Young people need preparation that makes them ready for the real world, not just theory.

We can prove how powerful we are if you give us the right tools. We want to show the world that we are more than just stereotypes. All we ask for is patience, guidance, and a chance to show what we're capable of when given the right opportunities and support.

Forever in my Heart

Autor: Șeler Adela

Cls. a VIII-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

*I lost you when the years were few,
Too young to grasp, too small to view,
Yet still I feel the empty space,
Where memories of you should trace.*

*I search for moments, fragments thin,
A laugh, a smile, a place you'd been.
But time has blurred the lines away,
And left me with what words can't say.*

*I miss you, though I barely knew
The ways you shaped the world I grew.
Your presence lingers, soft, unseen,
In quiet ways and whispered dreams.*

*They tell me stories, paint you bright—
A man of kindness, strength, and light.
But I can't grasp the man you were,
Just echoes in the wind that stir.*

*Yet still, I hold you close, somehow,
In every thought, in every vow.
For though the years have pulled apart,
You live forever in my heart.*

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef: prof. Rațiu Gabriel-Dinu

Editor șef: prof. Pârtoacă Monica

Redactori: Bucur Ovidiu Andrei

Dedu Teodora Gabriela

Șeler Adela

Vrînceanu Ana-Paula

Colaboratori : director, prof. Pralea Steluța

director adjunct, prof. Letcanu Gabriela

prof. Buzilă Nicoleta Amalia

student, Jitaru Olivia

Grafica: AI - Midjourney – Racz Cosac

REVISTA PALTINU

Str. Calea Doftanei, nr 377, Tesila, Valea Doftanei, Prahova

www.paltinu-valeadoftanei.com

REVISTA PALTINU

Str. Calea Doftanei, nr 377, Tesila, Valea Doftanei, Prahova

www.paltinu-valeadoftanei.com